

Τι γυρεύει η αλεπού στο... παζάρι;

02/Οκτ/2018 00:04

Ο τρόπος που ο Αλέξης Τσίπρας και το επιτελείο του χειρίζονται την ελληνική οικονομία, μπορεί να παρομοιαστεί μόνο με αυτόν ενός δεκάχρονου απέναντι σε ένα παιχνίδι, το οποίο του είναι απολύτως ακατανόητο. Προσπαθεί να το διαλύσει, με μοναδικό στόχο να κάνει το κέφι του...

Μεμερομηνία υπογραφής την 21η Σεπτεμβρίου, κυκλοφόρησε την Παρασκευή 28 Σεπτεμβρίου το ΦΕΚ υπ. αριθμόν 4321 (σημαδιακός αριθμός για επιστροφή στις... κομμουνιστικές ρίζες, άραγε;) όπου δημοσιεύεται η απόφαση του πρωθυπουργού ν' αναθέσει την πολιτική "εποπτεία του Χρηματοπιστωτικού Συστήματος" στον υπουργό Επικρατείας Αλέκο Φλαμπουράρη. Αφαιρώντας την ταυτόχρονα, από τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Γιάννη Δραγασάκη, ο οποίος την διατηρούσε από την αρχή των κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Haλλαγή και τα επιμέρους στοιχεία της, παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Κυρίως ως προς τα κίνητρα πραγματοποίησής της, αλλά όχι μόνο!

Οπροκάτοχος της θέσης είναι οικονομολόγος και έχει μια σημαντική σχετική εξοικείωση με το τραπεζικό σύστημα. Στον βαθμό που του το επιτρέπουν οι Μαρξιστικές και λαϊκίστικες ιδεοληψίες του, έχει απόλυτη συναίσθηση της χρησιμότητας της εύρυθμης λειτουργίας του συστήματος.

Γ'αυτόν τον λόγο ακριβώς, προσπάθησε κατά το δυνατόν να παραμείνει μακριά από αυτό, μόλις του εξηγήθηκε καταλλήλως πως η ΕΚΤ και ο SSM, δεν θ' ανεχθούν την παραμικρή παρέμβαση στην εποπτεία ή τη λειτουργία των τραπεζών και της ΤτΕ και πως, εάν επέμενε σε διάφορα σχέδια που κατά καιρούς σκεπτόταν, θα υπήρχαν σοβαρές κυρώσεις.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα όλων αυτών, η αποτυχία των γελοίων και άκομψων προσπαθειών να παραιτηθεί από την θέση του Διοικητή της ΤτΕ ο καθηγητής Στουρνάρας και η "περιπέτεια" με την αύξηση κεφαλαίου και την αντικατάσταση της διοίκησης της Τράπεζας Αττικής...

Ο νέος πολιτικός υπεύθυνος των τραπεζών της χώρας (όχι ο όρος δεν είναι καθόλου τυχαίος, ούτε τυχαία θυμίζει Σοβιετική Ένωση) είναι επιχειρηματίας των κατασκευών και διαθέτει **ΜΗΔΕΝΙΚΗ**

τραπεζική εμπειρία.

Είναι πασίγνωστος για τις επικοινωνιακές εμφανίσεις του όπου, κατά καιρούς, μας έχει ενημερώσει ότι "το χρέος είναι αέρας και θα πληρωθεί με αέρα", πως "θα τρίβουμε τα μάτια μας με την ανάπτυξη που θα έρθει από τις πολιτικές του ΣΥΡΙΖΑ" και άλλα τέτοια, ωραία και... σοσιαλιστικά. Από τα οποία, κανένα δεν επαληθεύτηκε ποτέ, βεβαίως, βεβαίως!

Ειλικρινά, το τι ακριβώς θα μπορούσε να προσφέρει παραπάνω στο τραπεζικό σύστημα, από τον κύριο Δραγασάκη (εάν θεωρήσουμε ότι εκείνος προσέφερε κάτι ουσιαστικό), αποτελεί πραγματικό αίνιγμα! Για πολύ δυνατούς λύτες!

Είναι όμως ο απολύτως εξ απορρήτων και μέντορας του πρωθυπουργού. Κάποιοι μάλιστα, θα πρόσθεταν ότι πρόκειται για εκείνον που χειρίζεται όλες τις εμπιστευτικές επαφές του Αλέξη Τσίπρα. Ειδικά εκείνες με το κόμμα.

Προφανώς λοιπόν, πρόκειται για ταλαντούχο άνθρωπο. Αλλά, κανένα από τα δημοσίως γνωστά ταλέντα του, δεν εξηγεί την ενασχόλησή του με τις τράπεζες. Οπότε, θα πρέπει να θεωρηθεί φυσιολογικό το γεγονός πως οι ψίθυροι και οι φήμες για τη σκοπιμότητα της κίνησης του Αλέξη Τσίπρα, οργιάζουν κυριολεκτικά.

Μερικοί ψίθυροι υποστηρίζουν ότι η αλλαγή γίνεται για να περιοριστεί κατά το δυνατόν το φαινόμενο των πλειστηριασμών, ειδικά ενόψει εκλογών. Αν αληθεύει αυτό, ο κύριος Φλαμπουράρης και η κυβέρνηση θα βρεθούνε μπροστά σε μερικές, εξαιρετικά δυσάρεστες, εκπλήξεις.

Η κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών έχει κριθεί (και είναι) εξαιρετικά εύθραυστη. Για αυτό και οι διοικήσεις τους έχουν αναλάβει αυστηρότατες δεσμεύσεις μείωσης των NPEs απέναντι σε SSM και ECB. Δεσμεύσεις οι οποίες για να επιτευχθούν, απαιτείται απόλυτη προσήλωση στους στόχους και τις διαδικασίες και για τις οποίες αποκλείεται να δεχθούν, "ελαφρύνσεις" ή να κάνουν χατίρια, οι ευρωπαϊκές αρχές...

Κάποιες άλλες φήμες θέλουν την νέα αρμοδιότητα Φλαμπουράρη ν' αφορά μια ακόμη, νέα, προσπάθεια αλλαγής του Διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος. Εάν υπάρχει ψήγμα αλήθειας σε αυτήν την φήμη, θα πρόκειται περί απόλυτα ουτοπικής ενέργειας.

Η θητεία του Διοικητή είναι εξαετής και η τρέχουσα του καθηγητή Στουρνάρα, λήγει στις 20 Ιουνίου 2020. Οπότε, η όποια προσπάθεια, κρύβει μόνο κινδύνους από τη δέουσα (και πιθανότατα πολύ θυμωμένη) απάντηση της Φρανκφούρτης και καμία ελπίδα επιτυχίας. Κοινώς πρόκειται για παιδιάστικο και εντελώς ανόητο σχεδιασμό...

Βέβαια, κάποιος με γνώση δημοσιονομικής ιστορίας των χωρών της Ευρωζώνης (πρόκειται για πρωτοφανή στα χρονικά, δημοσιονομική ξεφτίλα), θα ανταπαντούσε πως εδώ κατάντησαν τη χώρα να έχει σχέδιο προϋπολογισμού "σεναρίων και προθέσεων", σε ανόητους σχεδιασμούς και μηχανορραφίες για την αποπομπή θεσμικών παραγόντων, θα δυσκολεύονταν;

Μήπως θα τρόμαζαν από τον εξευτελισμό;

Καιπώς να του πεις ότι έχει άδικο; Πως...

Πέτρος Λάζος

petros.lazos@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)